

TRVÁ TO DLOUHO A STÁ LE NIC

Středa, 22 listopad 2017

V roce 2015 nám zemřela matka a uspořádání dědictví se ujal můj bratr, se kterým žila. Bratr se měl podle závěti postarat o prodej věch a věkeré uspořádání a vyplacení rovným dílem nás všech ostatních, celkem čtyř sourozenců. No a už to trvá celkem dlouho. V roce 2015 nám zemřela matka a uspořádání dědictví se ujal můj bratr, se kterým žila. Bratr se měl podle závěti postarat o prodej věch a věkeré uspořádání a vyplacení rovným dílem nás všech ostatních, celkem čtyř sourozenců. No a už to trvá celkem dlouho.

Napřed jsme bratra nijak neuháněli, jenže kdy už to věchno trvalo dlouho, začali jsme mu volat, psát, chodit k němu. On vždy tvrdil, že pracuje od úmoru do úmoru, že je vyčerpaný, že má moc práce s rodinou, že celé dědictví zabírá spoustu času (pomoc nechť, prý je skoro věchno zařízené). Občas nás ale přimělo k tomu, aby se s námi setkal, když jsme mu psali, že bychom rádi vyřešili věchné vyrovnání. Víím jistě, že něco už poslal pouze mladšímu bratrovi, který ho dennodenně uháněl. My ostatní jsme požádali slušně, snažíme se jednat v rámci zachování dobrých rodinných vztahů korektně. Jenže bratr si šije na vysoké noze, jeho manželka je velice náročná a my si začínáme myslet, že tam asi něco nehraje. Nechci se jen tak vzdát dědictví, ale taky nechtím o bratra. Navíc on je zcela jistě pod pantoflem a za věchním málem spí; jeho žena, než on. Poradíte mi, jak bychom měli postupovat? Užady rozhodně nechci zatahovat, je to naše rodina;

JOLANA